

FESTIVALSKA

NOVINE

55. PULA FESTIVAL IGRANOG FILMA
19. - 26. 7. 2008.
FILM POD KOŽOM

BROJ 2
NEDJELJA, 20. SRPNJA 2008.

SVEČANO OTVORENA 55. PULA
GORAN RUŠINOVIĆ:
BUICK RIVIERA JE TRAGEDIJA
ARTA DOBROSHI O LORNINOJ ŠUTNJI

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festival
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Izvršna producentica
Tanja Miličić

Tajnica uprave
Sanela Omanović

Voditelj popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać,
Zvonimir Rumboldt, Marko Rojnić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Dubravka Lampalov, Ana Miljanić, Nicole Vojak,
Ivica Gunjača

Službeni fotografi Festivala
Hassan Abdelghani, Slaven Radolović, Dejan Štifanić,
Igor Levak

Grafička urednica
Irena Musi

Pomoćnica grafičke urednice
Ivana Antić

Prijelom
Dora Badruina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Gabrijel Erman, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Duško Simičić

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditelj Press centra
Ivica Gunjača

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Kino Valli za ljubitelje filma i za – zaljubljene

**Otvoreno
najsuvremenije
monokino u
Hrvatskoj**

Nakon završetka Festivala u kino stižu junakinje *Seksa i grada*, najgledanijeg filma u Hrvatskoj 2008. te svjetski kinohit *Kung fu panda*

Otvorenje pulskog Kina Valli u petak 19. srpnja i dalje je prvorazredni događaj za građane Pule i goste 55. festivala igranog filma. Kako je istaknuto na svečanosti otvorenja, Pula je dobila najsuvremenije monokino u Hrvatskoj koje ima 209 sjedala uz najbolje tehničke uvjete projekcija. Istodobno moderno i komforno, Kino Valli je zamišljeno i kao novo mjesto okupljanja svih pulskih filmofila. Ili, kako je to primijećeno, za sve koji su zaljubljeni. Bilo u film, bilo u drage osobe. Odmah treba istaknuti da su posljednji redovi savršeni i za gledanje filmova, i za diskretne poljupce... Nakon prolaska imponzantno rekonstruiranim stubištem, posjetitelji u atriju kina čeka atraktivna izložba filmskih eksponata iz privatne zbirke pulskog glumca Igora Gala.

Među mnogobrojnim uzvanicima na otvorenju, u gledalištu su bili i članovi obitelji velike zvijezde europskog filma Alide Valli, rođene Puljanke, prema kojoj je kino nazvano. To su glumičin sin Carlo de Mejo i unuk Pierpaolo de Mejo. Izrazivši zadovoljstvo što je plan o obnovi pulskog kina postao stvarnost, ravnateljica Festivala Zdenka Višković-Vukić simbolično je predala ključ voditeljici kina Tanji Miličić, dok je kino otvorio gradonačelnik Pule Boris Miletić istaknuvši da je gradska uprava zajedno s javnom ustanovom Pula Film Festival proteklih godinu dana učinila sve kako bi do početka 55. jubilarnog izdanja Festivala Pula napokon dobila kinoprostor kakav zaslužuje. U prigodnom programu nazočni su mogli uživati u koncertu kantautorice Tamare Obrovac, nakon čeka je sve bilo spremno za projekcije prva dva filma u programu britanske kriminalističke

drame Bez greške i češke humorne drame Prazne boce. Otvorenje je u kino privuklo i inozemne goste Festivala među kojima su bili i posebni gost Festivala, britanski glumac Christopher Lee te zvijezda mnogih Pula srbijanska glumica Milena Dravić.

Tijekom Festivala u Kinu Valli pod nazivom Svijet u malom prikazuju se filmovi iz Međunarodnog natjecateljskog programa Europolis-Meridijani, a početak redovnih kinoprojekcija najavljen je za ponedjeljak 28. srpnja. Prvi filmovi u ljetnom repertoaru bit će norveška humorna drama O' Horten, američki dugometražni animirani film Kung fu panda, američka komedija Seks i grad te britanska povijesna drama Dvije sestre za kralja.

Christopher Lee i Boris Miletić

Svečano otvorenje 55. festivala igranog filma u Puli u subotu navečer vodilo dvoje popularnih glumaca Nina Kaić i Damir Markovina

Razgovor s Ninom Kaić

Rođena Puljanka, mlada hrvatska glumica Nina Kaić oduševljava svojim nastupima kazališnu publiku već niz godina. Najprije kao članica Dramskog studija Istarskog narodnog kazališta, kao glumica u kazalištu Mala scena u Zagrebu i gradskom kazalištu Virovitica, a zatim i kao stalna članica glumačkog ansambla zagrebačkog kazališta Komedija. Voditeljicu otvorenja najvećeg filmskog festivala u zemlji, pitali smo može li usporediti «daske» i «kamere» koje život znače...

ŽELIM BITI U ARENI NA VELIKOM PLATNU

Kako je došlo do vaše suradnje s Festivalom igranog filma u Puli?

Na poziv ravnateljice Zdenke Višković-Vukić pristala sam odraditi voditeljski posao, a kako sam inače iz Pule suradnja je mnogo bliskija.

Na domaćem ste terenu. Kako se osjećate u ulozi voditeljice pred pulskom publikom?

Pa, zapravo pred pulskom publikom je još teže, budući da je Pula moj rodni grad. Uvijek očekujem od sebe da budem što bolja, a od publike da me prihvati. Ali, jako sam zadovoljna i sretna. Veoma mi je drago što sam dobila priliku nastupiti u Areni, što je veliki užitek nastupiti, a posebice me obradovala uloga voditeljice pred domaćim gledateljima.

Vaše je matično kazalište zagrebačka Komedija. Nedostaju li vam nastupi u Istarskom narodnom kazalištu?

Nedostaju mi. Trenutačno sam stalno zaposlena u kazalištu Komedija, a honorarno radim i u gradskom kazalištu Virovitica, Maloj sceni u Zagrebu te ponekad i u Istarskom narodnom kazalištu. Pula mi uvijek fali! Nakon što sam dva mjeseca izvan grada, zaželim se vratiti natrag, barem za vikend. Fale mi prijatelji, more. Pula je puno mirniji grad, mnogo staloženiji od Zagreba, gdje je tempo života znatno brži. U Puli se mogu odmoriti.

Da Zagreb ima onu mirnoću Pule, bio bi to savršeni grad.

Možete li usporediti glumu u kazalištu i na filmu?

U ovom mi je trenutku kazališno iskustvo zahtjevnije, potrebne su duže pripreme, više se radi na tekstu. U filmu jesi ono što jesi, pripreme nisu toliko zahtjevne, sve je jasnije, konciznije. Iskustvo na filmu mi je bilo zabavno i jako bi voljela ponovo zaigrati u jednome.

Što planirate?

Sada radim na projektima u kazalištu Komedija. A planovi? Definitivno napredovati u matičnom kazalištu, te naravno ako mi se pruži prilika za snimanje filma, objeručke bi ju prihvatila. Željela bih pozornicu u Areni kao voditeljica zamijeniti njezinim velikim platnom kao glumica (smijeh).

Razgovarala Ana Miljanić

Razgovor s Damirom Markovinom

Član Drame Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu Damir Markovina osim svojim kazališnim nastupima popularnost je stekao i na malim ekranima. Široj je javnosti najpoznatiji po ulogama u TV serijama Villa Maria (Luka Pongrac) i Balkan Inc (Boško). Kazališna, televizijska, filmska karijera...

ULOGE SU GLUMČEV PSIHOLOŠKI PROCES

Kako ste postali voditelj ovogodišnjeg Festivala?

Jednostavno. Umjetnički ravnatelj Zlatko Viđačković me nazvao i predložio mi to. Rekao sam zašto ne! Mislim da je ovo idealna prilika da iskušam nešto novo. Nastupati na najvećoj pozornici cijele Hrvatske, pomislio sam, hm... to je idealna prilika da vidim koliko mitovi voditelja koji su prije mene radili ovaj posao imaju istine u sebi. Inače sam pratio ovaj festival po novinama, pogotovo kako bi mogao pratiti napredak kolega. Zadovoljan sam što mogu sad to uživo pratiti i biti istovremeno dio toga.

Koja su vaša očekivanja?

Nemam neka velika očekivanja...zapravo, nemam ih uopće. Volio bi samo osjetiti na svojoj koži sve ono što sam prije mogao samo pretpostaviti iz priča. Zanimljivi su mi najviše naslovi filmova, i drago mi je što se dogodila ta simbioza literarnog i filmskog smjera. Obožavam prozu i veselim se što će ovo biti jedna od onih idealnih prilika kada i oni koji inače ne vole čitati mogu imati nekakav "uvid u napisano".

Koliko ste se pronašli u svojim ulogama tijekom karijere?

Teško je odgovoriti na takvo pitanje. Kad bi se potpuno pronašao u nekoj ulozi, onda bi jednostavno bio zadovoljan sobom, jer bi to značilo da sam pronašao sebe, i mogao bih ovdje sjediti cijeli dan i lagano piti kavu. No, čovjek se traži cijelog života, pa sad točno odrediti u kojoj smo se ulozi pronašli malo je teže. Uloge su naš psihološki proces, pomažu nam u razvijanju ne samo svog glumačkog talenta, nego i samih sebe. Neko iskustvo koje primimo glumeći, ili nešto novo što spoznamo, jednostavno nas promijeni i nikad više nisi onaj isti koji si bio prije nego si pristao na tu ulogu. S druge strane, može se isto

tako dogoditi da netko glumi jednu ulogu duži niz godina, pa se tako razvija.

Što vam se više sviđa, gluma pred kamerama ili bez njih?

Mislim da je ovo najteže pitanje koje možete postaviti nama glumcima. Kada bi netko pronašao pravi odgovor na to, svi bi bili sretni jer bi ga samo onda «kopipejstali» u svojim intervjuima. Teško je odrediti što mi je draže. Iskustva su različita, a niti ne ovisi toliko o mediju gdje radiš, koliko o suradnicima...Svi slijedimo moto «zaradi ću novac i naći smisao».

Planirate li filmske projekte? Zapravo koji su vam planovi u skoro vrijeme?

Dobri, samo ću ukratko tako reći. Kada bi me netko pitao što bi od svoje karijere najviše želio da se ostvari, rekao bih SVE!!! Moje su želje jedno, ono što se događa i što nam je sudbina odredila već je nešto drugo. Možda je nekada čak i bolje od onoga što smo željeli, ili nismo ni bili svjesni da bi to željeli dok se nije ukazala prilika. Mene trenutačno jedino zanima tekuća budućnost, kako bih je ja nazvao, i želio bih je odraditi što bolje.

Razgovarala Nicole Vojak

PRVI FILM U NACIONALNOM PROGRAMU 55. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: BUICK RIVIERA

Psihološki triler u režiji Gorana Rušinovića o dvojici bosansko-hercegovačkih emigranata čiji se susret u SAD-u pretvori u međusobno optuživanje.

Sadržaj:

Bošnjak Hasan (Slavko Štimac) i Srbin Vuko (Leon Lučev) bosanskohercegovački su emigranti. Obojica su napustili svoju zemlju zbog krvavoga rata u Bosni i Hercegovini tijekom 90-ih, tražeći sreću i novi životni početak na američkome tlu. Sudbonosne noći Hasan i Vuko susreću se na napuštenoj cesti u središnjem

dijelu SAD-a. Neobjašnjiva sila tjera ih da sljedeća 24 sata provedu zajedno, što pokreće psihološku igru međusobnih optuživanja koja će im zauvijek promijeniti živote, baš kao i rat i poraće od kojih su pobjegli...

Film pod kožom:

Film *Buick Riviera* sniman je na iznimno niskim temperaturama u Sjevernoj Dakoti, u gradu Fargu, proslavljenom istoimenim hitom u režiji oskarovske braće Joela i Ethana Coena.

REDATELJ GORAN RUŠINOVIĆ: BUICK RIVIERA JE KLASIČNA I SUVREMENA TRAGEDIJA

Unatoč žanrovskoj odrednici po kojoj su teoretičari vaš film *Buick Riviera* označili psihološkim trilerom, vi svoj film određujete klasičnom tragedijom, u strukturalnome i sadržanom smislu. Tragika u ovoj filmskoj priči, kako sam rat, tako i filmski karakteri dati su ipak iz distanciranoga, američkoga očista.

I u noveli Miljenka Jergovića, kao i u mojemu filmu, lica ove priče su od, kako bi se reklo, od krvi i mesa i mnogo su šira od prvotnoga stereotipa o tim Bosancima. A *Buick Riviera* ima, od formalne klasične strukture tragedije, dakle, uvoda ili ekspozicije, zapleta, kulminacije, pada i katastrofe – sve elemente klasične tragedije: sukob je temeljen na onome što nas, htjeli mi to ili ne, određuje. Interesantno, i danas je jednako: kada sam došao živjeti u New York, proživio sam isto emocionalno iskustvo koje proživljavaju ova dva filmska lica pri svom prvome susretu na američkome tlu. Dođeš, primjerice, u neki veliki dućan, pa čuješ jezik koji razumiješ: kroz jedan treptaj oka, razum ti stvara distancu, okreneš se i odeš u svoj novi anglo način života - nakon što na trenutak pomisliš da ćeš ipak popričati s tim čovjekom, neznanцем i zemljakom. Svi smo dotaknuti ratom, i oni koji su izgubili nekoga i oni kojima se to nije dogodilo. Dakle, Hasan u Ameriku odlazi kao Jugoslaven, on je dijete iz vojne jugoslavenske obitelji, rat je pratio na vijestima CNN-u, a kontakt s ocem imao je preko audio kazete, jer drukčije nisu mogli komunicirati. Zato mi je bilo i potrebno i interesantno zagrebati u njegov lik, pronaći koliko je ustvari on tu traumu doista nosio sa sobom.

Diplomirali ste slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Dijelovi filma koji govore o Hasanovim sjećanjima na Bosnu snimljeni su u crno-bijelom, i tu je očito da vi ustvari niste

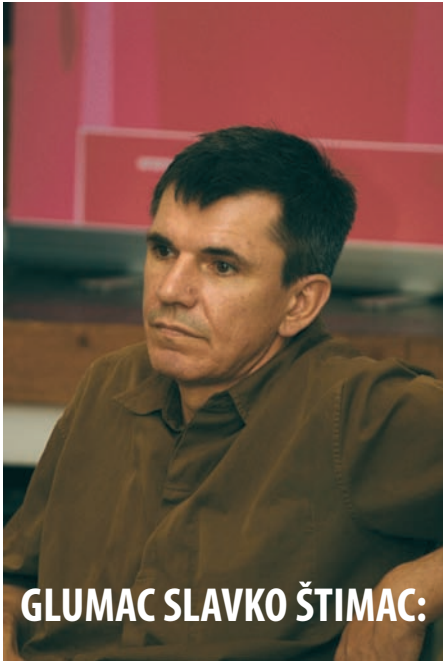

prestali slikati. Pejzaži vangogovski, bez boje, sugeriraju izrazito traumatičnu, postapokaliptičnu atmosferu.

Znate, još uvijek žalim da je boja preuzela film. Mislim da crno-bijela fotografija definitivno ima veću moć brutalnog izražaja, ona nosi i bizarnost i uvjerljivost. Mislim da je crno-bijeli film realniji nego film u boji. Kolor – filmom ustvari lažemo, snimimo pa poslije mijenjamo, dodajemo crvene, skinemo malo zelene... Zato smo se odlučili da Hasanova sjećanja na Bosnu budu crno-bijela, tu je motiv i razlog odluke da radimo kombinaciju kolora i crno bijeloga filma.

U posljednjem kadru *Buick Riviere*, kada se niz vjetrobran slijeva krv, posvećujete film svome pokojnome ocu.

Da, bio mi je ogromna, najveća podrška. Bio je liječnik. Studirao sam Likovnu akademiju: mislim da je za bilo kojeg roditelja, koji nije iz umjetničkih krugova, kada mu dijete kaže da želi biti slikar, to je ustvari veliki šok. Prihvatio je to, a nedugo poslije je podržao i moju želju da počnem raditi filmove: u prve tri godine, koliko sam radio *Mondo Bobo*, on je bio ustvari moj producent: bio mi je i financijska i emocionalna i savjetodavna podrška, uostalom, liječnik koji Svenu Medvešku u tom filmu govori dijagnozu – prva je filmska uloga mog oca. Naravno, nismo imali dovoljno novca za platiti glumca, pa je ulatio on. Isto tako, u Svjetskom čudovištu imao je puno veću rolu koju je dobro odradio. Njegov se život snažno isprepleo s mojim filmskim radom. Umro je godinu dana nakon što smo Miljenko Jergović i ja završili scenarij za *Buick Rivieru*. Uostalom, priča ovoga film između ostaloga, govori i o odnosu oca i sina.

GLUMAC SLAVKO ŠTIMAC:

Stereotipi iritiraju i treba ih razbijati

U vašem filmskom liku Hasana, kojeg igrate u Buick Rivieri u tragovima se nazire jedna od vaših prvih umjetničkih kreacija, a riječ je o liku dječaka Ljubana iz filma *Vlak u snijegu*, koji je također bio moralna vertikala priče. Istodobno, Hasan, kao i taj davni Ljuban, itekako razlikuju dobro od zlog, ali nijedan od njih ne poštuje u potpunosti granicu, to nisu idealizirani likovi. Jednako kao što jednom davno Ljuban ustvari nije oprostio Peri Kladarcu, tako ni vaš Hasan ne prašta Vuku.

Likove sam uvijek gradio, naravno, na temelju zanata kojega poznajem, ali zadnja nadogradnja ili ono što zovemo analizom, svakako u sebi nosi i naše obiteljske korijene, ono od čega smo sazđani kao ljudi, a tu je i stalno razvijanje osobnosti, rad na sebi, produbljanje spoznaja. Definitivno ne dijelim umjetnički rast od razvoja i sazrijevanja umjetnika kao osobe, kao ljudskog bića. Kažu da je karizma urođena, pa ipak, smatram da su možda predispozicije urođene, ali bez velikoga rada na sebi čovjek se ne može se razvijati. Najlakše i najpogrešnije jest rukovoditi se stereotipima: kada se kaže Bosanac, mislimo da znamo o čemu je tu riječ. Isto tako, kada kažemo Dalmatinac, kao da odmah znamo o čemu se radi. To je pogrešno:

KONFERENCIJU ZA NOVINARE EKIPE FILMA BUICK RIVIERA PRATIO IVICA GUNJAČA

Počeo je 55. festival igranog filma u Puli i u Nacionalnom programu. Naravno, odabir filma za početak programa nije bio slučajan barem što se naslova tiče. Filmska rivijera Pule je krenula prikazivanjem filma Gorana Rušinovića Buick Riviera. I još: bilo je i vruće i povijesno! Naime, prošlo je manje od 24 sata od izrade vrpce u Jadran filmu do projekcije u kinu Valli! A isti film će biti upisan kao prvi hrvatski film prikazan u tom kinu. Konferencija za novinare povodom svjetske premijere tog filma je predstavila međunarodnu autorsku ekipu – od glumaca do producenata (čak i hrvatski snimatelj svoju karijeru razvija u Americi). Podsjetimo, film je nastao u međunarodnoj koprodukciji a uzrok tome je scenarij koji je dobio potporu na filmskim forumima u Sarajevu i Cannesu pa time i njemačkog poducenta i distributera (proračun je filma oko pola milijuna eura). Iako su novinari

film predstavljali kao psihološki triler redatelj ga je sklon nazvati tragedijom. Naime, za ekranizaciju istoimenog romana Miljenka Jergovića, Rušinovića je privukao opis imigrantske situacije u Americi, kao i susret dvoje ratnih imigranata iz Bosne i Hercegovine (Bošnjaka i Srbina) kod kojih se zatomljeno zlo pokreće kad se počnu međusobno optuživati.

I dok u potonjem mnogi žele naći razlog za sumnjivu slučajnost filmska ekipa je to demantirala - Slavka Štimca su prepoznali u mjestu snimanja („Jes' to ti Slavkane? Kad si stig'o?) a Leona Lučeva je vozio taksist rodom iz BiH („Jok, ti govoriš bosanski?). Osim toga oba glumca imaju imigrantskog iskustva: Štimac u New Yorku, a Lučev je Dalmatinac u Zagrebu. Zapravo, u tom području (gradić Fargo) američka vlada je smjestila 1800 imigranata iz ex-Jugoslavije. Kažu, tamo je nenaseljeno i jako hladno. A i s tim u vezi ima anegdota: snimali su na temperaturi minus 40 C, a da bi kamera mogla raditi, morali su je zagrijavati. Naravno, automobil iz naslova Buick je radio glatko! Izleđa da filmska tehnologija kasni za automobilskom... Osim prvenstva spomenutih na početku teksta dodajmo još jednu novost Festivala: na kraju predavljanja filma glumci su se potpisali na izložbene fotografije

stereotipi iritiraju. Treba ih razbijati, baš kako ih razbija ovaj film. Naravno, nosimo odlike temperamenta koji nam je dat rođenjem, ali jedinstvena smo bića, trebamo se baviti tom suštinom. Oba su ova lika ustvari veoma zamršena, kao i njihov odnos. Bez obzira na grubost i okrutnost bosanskoga Srbina Vuka, činjenica jest da on ustvari cijelo to vrijeme iznad svega želi pokazati i dobru volju i potrebu da komunicira. Tu se ustvari, više ne radi o odnosu Srbina i muslimana, konkretno, tu se radi o odnosu dva različita tipa karaktera. Naime, previše o životu znamo da bismo banalizirali stvarnost, a međuljudske odnose bazirali na podatku tko odakle dolazi. Upravo dok smo radili ovaj film, rastvarali smo te debele slojeve i naslage kojima se karakterizira čovjek prema izvanjskim podacima. Oba ta filmska karaktera imaju u sebi i veliku dozu dobronamjernosti, i veliku dozu osvetoljubivosti.

Ipak, ima jedan detalj koji ih neminovno povezuje i izdvađa iz anglo svijeta, a riječ je o pušenju, u doslovnom i metaforičkom smislu. Dakako, geste i mimika i Vuka i Hasana itekako su orijentirane na cigarete, ali njihove naizgled dijametralno suprotne sudbine, gdje je Vuk imućan, a Hasan siromašan, Vuk ima američku putovnicu a Hasan nema – ipak odlaze istim putem u isti bezdan, u beznade. To su Amerikanci bi rekli, *suckerske* sudbine.

Nesretni smo. Izmješteni smo iz naših okruženja. Usamljeni smo. Duboko smo usamljeni. A ponosni. U suštini, izgubljeni. Otušeni.

GLUMAC LEON LUČEV: Moj okrutni filmski lik u potrazi za ljubavlju

Na 55. filmskom festivalu u Puli predstavljate se s tri uloge. Iznimno ste uvjerljivi u ulozu bosanskoga Srbina Vuka, kako u jeziku, tako i u svim ostalim glumačkim sredstvima. Bili ste u Domovinskom ratu, ali poznato je da o tomu nerado govorite. Ipak, tema filma *Buick Riviera* u izravnom je smislu poslijeratna, i samim tim, tema rata je neizbježna.

Znate, o ratu toliko pričaju ljudi koji u ratu nisu bili, toliko povlače tu temu... Ipak, mislim da neke stvari, neke teme treba zatvoriti, da bi se mogle otvoriti druge teme, a s druge strane, mislim da traume treba ostaviti za sobom, drukčije ih riješiti. Ali naravno, sve što sam prošao u ratu, itekako se vidi u ulogama koje sam i dosad radio, a isti je slučaj i u ovom filmu. Jezik mog filmskog lika Vuka pročitali su mi Tarik Filipović i Edo Maajka, govorno su mi pomogli. Tragika, ili još točnije, potreba lika Vuka, bosanskoga Srbina kojeg tumačim u ovome filmu ponajprije jest u jednom: on traži ljubav. Samo, on tu potrebu za ljubavlju komunicira na način koji je neprihvatljiv. Sreće je, dakle, čovjeka koji govori istim jezikom kojim i on, usred ničega, na cesti, i ustvari on želi od njega dobiti pažnju, komunikaciju, ali ta se potreba za ljubavlju lomi na golemome broju prepreka, počev od nacionalne. Bazično, koliko god okrutan bio moj filmski lik Vuka, on ustvari samo treba - ljubav.

Drugi dan nacionalnog natjecateljskog programa

Što se prikazuje u Kinu Lika?

Prije šest godina redatelj Dalibor Matanić svojim je filmom *Fine mrtve djevojke* osvojio Veliku zlatnu arenu. Ove se godine u Puli predstavlja dramom o troje stanovnika izolirana planinskog sela u Lici čije osobne tragedije ne dotiče referendum o ulasku u Europsku uniju. Film je snimljen prema istoimenoj knjizi Damira Karakaša koji također nastupa u filmu. U glavnim ulogama Krešimir Mikić, Areta Ćurković, Ivo Gregurević. Njih troje tumače mladog nogometaša, pretilu djevojku i škrtog seljaka koji opterećeni osobnim problemima ni ne obraćaju pozornost na referendum o ulasku zemlje u Europsku uniju. Mlada nogometna zvijezda koji je iz nehata ubio majku ne želi se priključiti bogatom stranom klubu iskušavajući očevu ljubav. I dok njegova sumještanka očajnički želi ljubavnika, škrti seljak otkriva što zapravo vodi k istinskoj bijedi... Redatelju Daliboru Mataniću ovo je četvrti dugometražni igrani film u karijeri. Svoj je prvi dugometražni igrani film *Blagajnica* hoće ići na more snimio 2000. i za njega dobio nagradu za prvi film na festivalu

u Cottbusu. Dvije godine kasnije trijumfirao je na Festivalu u Puli filmom *Fine mrtve djevojke* osvojivši Veliku zlatnu arenu za najbolji film i nagradu publike Zlatna vrata. Iste godine realizirao je i kratkometražni film *Suša*. Treći dugometražni igrani film u karijeri 100 minuta *Slave* režirao je 2005., a godinu dana kasnije i film *Volim te*.

OSOBNIA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2008., 122', 35 mm; **produkcijiska kuća:** Kinorama d.o.o.; **producentica:** Ankica Jurić Tilić; **koproducenti:** Vanja Sutlić, Miro Barnjak; **režija:** Dalibor Matanić; **scenarij:** Dalibor Matanić, Milan F. Živković (prema istoimenoj knjizi Damira Karakaša); **uloge:** Krešimir Mikić, Areta Ćurković, Ivo Gregurević, Jasna Žalica, Nada Gačešić-Livaković, Dara Vukić-Vrca, Marija Tadić, Danko Ljuština, Milan Pleština, Milivoj Beader, Damir Karakaš; kamera: Branko Linta; montaža: Tomislav Pavlic; scenografija: Željka Burić; kostimografija: Ana Savić Gecan; glazba: Jura Ferina, Pavao Miholjević; ton: Dubravka Premar, Gordan Fučkar, Mladen Pervan; maska: Mojca Gorogranc

Posebna projekcija filma *Zagorka* u sklopu programa Najbolje od Dana hrvatskog filma

Zagorka – umjetnica ispred svog vremena

Dokumentarno-igrani film *Zagorka* govori o Mariji Jurić Zagorki (1873.-1957.), prvotnoj ženi novinarki u jugoistočnoj Europi, najčitanijoj hrvatskoj književnici, autorici romana *Grička vještica*, kroničarki grada Zagreba i jednoj od najangažiranijih borkinja za ženska prava; ženi koja je u mnogo čemu bila ispred svog vremena. Film prikazuje Zagorkin težak životni put, od djetinjstva u disfunkcionalnoj obitelji i prisilnog braka do borbe s novinskim

urednicima za priznanje svog novinarskog rada i smrti u nerazjašnjenim okolnostima.

Film donosi i arhivske snimke iz Zagorkina vremena prikazujući povijesni kontekst u kojemu je djelovala. Živuci svjedoci njezinih posljednjih godina života govore pak o usamljenosti i izoliranosti u kojoj je živjela kao starica... Redateljica filma Biljana Čakić Veselić svojim je dokumentarnim filmom *Dečko* kojem se žurilo osvojila niz priznanja u domovini i inozemstvu, među ostalim i Veliku nagradu Dana hrvatskog filma i nagradu Oktavijan te nagradu na festivalu u Leipzigu. Režirala je i igrani film *Jasnovidka* te segment *Choreography at Sea* u omnibusu *Über die Grenze - Fünf Ansichten von Nachbarn*.

OSOBNIA ISKAZNICA FILMA

dokumentarno-igrani, 87 min, Video (HD); **produkcija:** Fade In, HRT, Zagreb film; **producenti:** Magdalena Petrović, Igor Grubić, Vinko Brešan, Vanja Sutlić; **režija:** Biljana Čakić Veselić; **scenarij:** Biljana Čakić Veselić; **uloge:** Klara Justić, Irena Hihlik, Vedrana Ćetković, Nada Gačešić Livaković, Nika Jelaska, Bojan Navojec, Vesna Tominac Matačić, Lucija Barišić, Zvonko Novosel, Pero Kvirgić, Žarko Potočnjak, Željko Vukmirica, Zvonko Zečević, Urša Raukar, Kristina Krepela, Mira Bosanac, Dubravko Sidor, Jagoda Kralj Novak, Mladen Martić, Ana Šetka, Nebojša Borojević, Ivan Talan